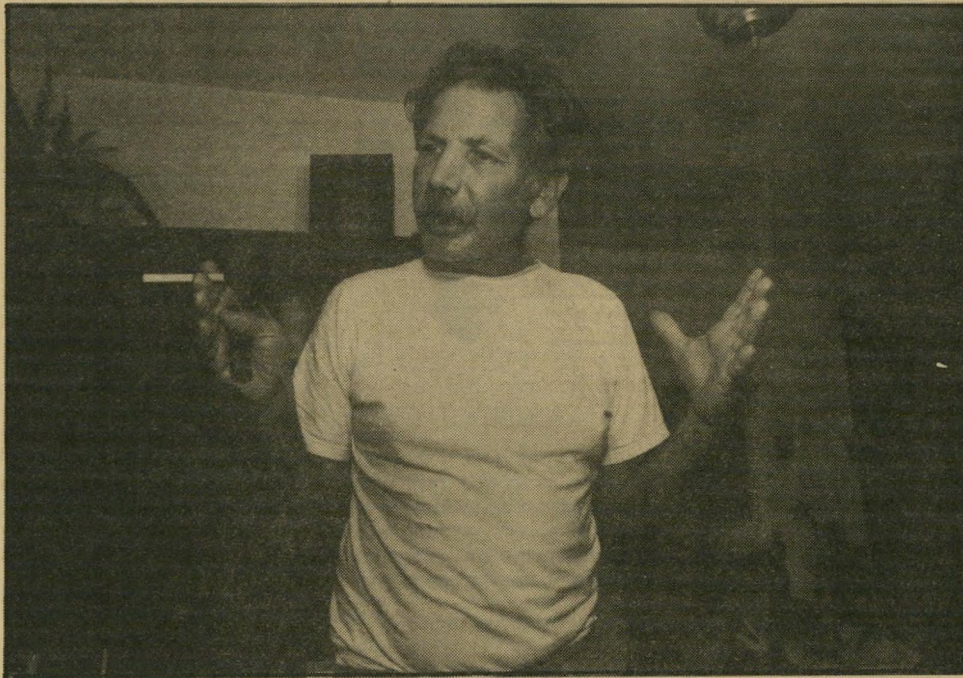

האם מותר לנהג־מונית לירות ולהרוג נוסע שיכור – או שמא זהו חלק מהנורמה החדשה שנולדה בחודשים האחרונים?

הירי של

ציון צפירי, העולם הזה

לפני שנים השיג רישיון למונית, כדי שיוכל לעבוד בעונת-האחרון, שבי הוא לא יכול היה לעבוד על הטרקטור. יום אחרי שמצא עצמו מובטל הלך לעבוד כנהג־מונית. בתחילה עבד כנהג בתחנת המוניות במלון הילטון בתל-אביב. בדצמבר 1984 עבר למוניות קסטל. "אני לא נהנה מזה, כפי שנהנית לעבוד על הטרקטור. זה מיקצוע קשה וכפוי־טובה", אומר האובן. הוא עבד כנהג שכיר אצל אלי פליי־שמן. בחור שגוען, "אמר זה עליו. לא היתה עליו אף פעם אישוריה תלויה. לא מקובל עלי שיורים בנוסע. אבל עד שאתה לא עומד במצבו, אתה לא יכול לדעת איך היית נהג". בתחנת מוניות קסטל הנהגים המר מים זו הפעם הראשונה שמיקרה כזה קורה בתחנתם. כשאנחנו מקבלים נהג חדש לעבודה, אנחנו עושים עליו תח"ק קיר מקיף. אנחנו לא מקבלים כל אחד לעבודה, אומר רכז־תחנה, רוני צבי. בחוברת־הנחיות לנהג ולנוסע, המצוייה בתחנה, כתוב, בפרק הדין בחובות ובזכויות נהג־המונית, בסעיף ה': "נהג מונית רשאי לשרב להסיע נוסע אשר לבושו מזהם, או שאין לבושו לגופו, או שהוא מפרע בעליל בשיכלו, או שהוא במצב של שיכרות, או שהוא מעשן סיגריה, סיגר או מיקטרת רלוקים". נהג־המונית עלפי רוב אינם מתייחסים ברצינות לסעיף זה. לעיתים קרובות קורה שהם מסייעים שיכורים, מטוממים ושאר מיני טיפוסים מפורק־קיס. לא אחת קורה שהם מתקפים על־די נוסעים. האובן התקיף עד למיקרה

אני לא עשיתי מעשה־גבורה. הקדים ואמר מיכה האובן, נהג־המונית שגרם למותו של יעקב אמגר, עוד לפני שסיפר בדיחות המרווחת בכפר־סבא על המיקרה. שעות אחדות לפני־כן השתחרר האובן, אחרי שמונה ימים בבית־המעצר באברכיב. נסיעתו האחרונה כמונית היתה גור־לית לגביז ולגביז הנוסע שישב במוני־תו. האובן המתין במוניתו ליד אולם־שפוחות סמוך לכיכר־המצבה בבתיים. יעקב אמגר (33), אשתו סיגלית (22) וכתם בת השנתיים יצאו מאולם־השמי־זרות, שבו תננו את הולדת בתו של סמי, אחיו של אמגר. השלושה נכנסו למוניתו של האובן, שהמתין לנוסעים. אמגר היה בגילופין. אחרי רידור־ב־רים הסכים האובן לקחתם לביתם הנמי־צא במרחק של חמש דקות נסיעה. במהלך הנסיעה קילל אמגר את האובן, התגרה בו ואף בעט בו. האובן היה מנותח, חשש לחייו אחרי שעבר שלושה מיקרים קודמים שבהם הותקף על־ידי נוסעים במוניתו. "לא ידעתי אם הוא חמוס או לא", אומר האובן. כשהגיעו לרחוב הרדי בבתיים, ביקר שה סיגלית שיעצור להם ליד תחנת־האוטובוס הקרובה, כדי שיוכלו לרדת. האובן המבטל שלף אקרה ברטח בקר

קרבן אמגר הוא קילל ובעטו

נהג המונית

האחרון שלוש פעמים. לכל נהג קורה שנוסעים מקללים, או לא רוצים לשלם בסוף הנסיעה. כמ־צב כזה, או שמוותרים, או שמביאים אותם למישטרה. גם למיכה קרו מיק־רים כאלה. בדרך כלל, כשלא רצו לשלם לו, הוא לא נכנס איתם לחיכוך ואני כעסתי עליו. מיכה אמר ששש־ביל כסף הוא לא רוצה להסתבך, מספר מעבדיו, פליישמן.

ולעולם לא אצור. אני מתנגד לזה, אני אדם לא־אליים, בחיי לא הרמתי יד על ילדי". האובן נמצא במצב התגוננות, כולו חרטת על המיקרה שקרה וחשש לעתיד הצפוי לו ולמישפחתו.

תקיפות קודמות

הוא אומר כמתנצל, על שאין לו סיפורים מרתקים על חייו. הצד המרתק בחייו הוא תחביבו. מי־כה חובב מושבע של זואולוגיה. בביתו, הוא מתגאה, יש יותר ממאה שעות של סירטי־טבע. בצעירותו עבד עם הפרופ־סור מנדלסון במכון הזואולוגי באבר־כביר. לימים חזר למקום בנסיבות לגמ־רי אחרות. בביתו סיפריה עמוסה בסיפרי־זואור־לוגיה וטבע, בסלון מרפס עמוסים בחיות מפוחלצות. הוא מרגיש מיד: "אני לא צר חיות. מעולם לא צדתי, אומר."

מיכה האובן נולד בתל־אביב. עד כ־17 תה' למד בבית־ספר יסודי. אחרי־כך עבר ללמוד כילד־חוזק בקיבוץ בית־אל־פא. אחרי שנה עבר לבית־ספר התיכון החקלאי כנרת שליד גדרה. באמצע כיתה ט' הפסיק את לימודיו. כשהיה בן 15 וחצי התחיל לעבוד על טרקטור, ובמשך 30 שנה עבד כטרקטור־ריסט. לא תמצא מקום בארץ שבו לא בנית משוה עם הטרקטור, הוא אומר. בגיל 18 התגייס לחטיבת גיבעתי, עבר קורס מ"כים בנח"ל וסיים את שרותו הצבאי כמש"ק־מישמעת בחיל־האוויר. "הייתי חייל ברקסט", הוא אומר.

אחרי שיחרורו מהצבא חזר לעבודתו כטרקטוריסט. כשהיה בן 26 נשלח מטעם חברת חריש לעבוד במשך שנה באיראן.

האובן רצה לחסוך כסף כדי שיוכל לרכוש טרקטור. כשחזר ארצה הכיר את מלכה. אז היתה עדיין חיילת. כשהש־תחררה, נישאו. מיכה נכנס כחבר בחברת חריש, שהיתה אז החברה הגדולה בארץ לעבודות־עפר.

מישפחה רגילה

שנה אחרי שנישאו נולד בנם הבכור, אהוד. חודש אחרי־כך פרי־צה מילחמת ששת־הימים. מיכה גוייס כמפעיל־טרקטורים בסניג. ארו, בנם השני, נולד ב־1969, בשיא מילחמת־ההתשה בסניג. בתם הראשונה נולדה שלושה חודשים לפני מילחמת יום־הכיפורים. נציגת מדינת־החד־ייס במשך 120 יום ועבד כטרקטוריסט בא־עריש. בתם השנייה נולדה שלוש שנים אחרי־כך. מישפחה רגילה ולא־מעניינת,

טר 0.22 מילימטר, שהיה ברשותו, וירה שתי יריות. כתוצאה מהן נפגע אמגר אנושות, ונת מפצעיו ארבעה ימים ארוכי.

לשני הנצדים גירסות שונות במיק־צת על מהלך האירועים במונית. השא־לה שנסארה בלתי־פתורה היא מדוע ירה האובן וזקא בסוף הנסיעה, כשהי כל כסר היה כמעט מאחוריו. "אדם בן 50, מעבד לשיא כוח, הוישב עם היר־יים על הנהג, קשור בחגורת־הביטחון, כשבדיין יושב מאחוריו, ולא יודע אם הוא תמש — מאכד את קורדרותו במצב כזה", אומר האובן.

מיכתב תודה

ביום החמישי, בשעה 7 בערב, התחיל האובן את מישמרתו. זמן קצר לפני כן הגיעה לתחנת מוניות קס־מן אשה, וכידה זר־פרחים בצירוף מי־תב עבדו.

מיכה שלום, כותבת אני אליך, הג־בת שסיבת לקבל את שני השקלים. ברצוני להודות לך על היחס החם, הטוב והאדיב, ולהתחשות שלך אלי. כימים כאלה אנו זקקים לאנשים כמוך, אשר בעודם על הכביש המטוכן יודעים לשטר בליים מקום קטן ותם לנוסעים שלהם. מי יזן וירבו כמוך נהגים? על החתום טוב מאורי, נציגת מדינת־החד־סות הזז־אפריקאית בנפת־אטואנה. לערב לילה־שבת, למורת, הומינה מלכה האובן, אשתו, חברים ובני־מיש־פוח, כדי לחגוג את יום־הולדתו ה־50. היא לא התקיימה. מיכה ישב במעצר.

האובן ופרקליטו שימחה זין בבית־המישפט, אני לא אליסו

מלכה ומיכה האובן בתחנתם, סווח כתוצאה מחוסר־הירות